

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

JO NESBO

ΟΙ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

Το φανάρι άναψε πράσινο και ο βρυχηθμός των αυτοκινήτων, των μοτοσικλετών και των τουκ τουκ ήταν τόσο δυνατός, που η Ντιμ είδε τη βιτρίνα του πολυκαταστήματος Robertson να δονείται. Ύστερα τα οχήματα ξεκίνησαν και το μακρύ κόκκινο μεταξωτό φόρεμα στη βιτρίνα χάθηκε ξοπίσω τους, στο σκοτάδι.

Πήρε ταξί. Ούτε λεωφορείο, που θα ήταν γεμάτο, ούτε κάποιο σκουριασμένο τουκ τουκ· ταξί, με κλιματισμό και οδηγό που κρατούσε το στόμα του κλειστό. Έγειρε το κεφάλι της πίσω στο μαξιλάρι και προσπάθησε ν' απολαύσει τη διαδρομή. Κανένα πρόβλημα. Ένα μοτοποδήλατο τους προσπέρασε σαν τρελό κι η κοπέλα στο πίσω του κάθισμα, που κρατιόταν μόνο από ένα κόκκινο κοντομάνικο με κράνος και προσωπίδα, γύρισε και τους κοίταξε με βλέμμα αδειανό. Κρατήσου γερά, σκέφτηκε η Ντιμ.

Στη λεωφόρο Ράμα IV ο οδηγός χώθηκε πίσω από ένα φορτηγό ντίζελ που έφτυνε καπνούς τόσο πυκνούς και μαύρους, που ήταν αδύνατον να διακρίνεις την πινακίδα του. Περνώντας μέσα από τα φίλτρα του κλιματισμού ο καπνός πάγωσε κι έγινε σχεδόν άοσμος. Σχεδόν. Η Ντιμ κούνησε διακριτικά το χέρι της για να δείξει την ενόχλησή της και ο οδηγός, αφού κοίταξε τον καθρέφτη, άλλαξε λωρίδα. Κανένα πρόβλημα.

Τα πράγματα δεν είχαν πάντα έτσι, βέβαια. Στο αγρόκτημα όπου είχε μεγαλώσει, η Ντιμ ήταν το ένα από τα έξι κορίτσια – έξι παραπάνω απ' όσα χρειαζόνταν, έλεγε ο πατέρας της. Ήταν εφτά χρονών όταν στάθηκαν βήχοντας μες στην κίτρινη σκόνη για ν'

αποχαιρετήσουν την άμαξα που κουβαλούσε, τρίζοντας και στενάζοντας, τη μεγαλύτερη αδερφή τους στον χωματόδρομο που έτρεχε κατά μήκος του καφετί καναλιού. Η αδερφή της φορούσε ρούχα καθαρά και είχε πάνω της ένα εισιτήριο τρένου για την Μπανγκόκ και μια διεύθυνση στην Πατπόνγκ γραμμένη στο πίσω μέρος μιας επαγγελματικής κάρτας. Έτρεχαν τα δάκρυά της καταρράκτης, παρόλο που η Ντιμ κουνούσε το χέρι της με τόση μανία, που νόμιζε ότι θα της κοβόταν και θα έπεφτε. Η μητέρα είχε χαϊδέψει το κεφάλι της Ντιμ λέγοντάς της πως τα πράγματα δεν ήταν εύκολα, αλλά δεν ήταν και τόσο άσχημα τελικά. Τουλάχιστον η αδερφή της δεν θα τριγυρνούσε από αγρόκτημα σε αγρόκτημα ως κουάι, όπως είχε κάνει η μάνα της πριν παντρευτεί. Επιπλέον, η μισ Γουόνγκ τούς είχε υποσχεθεί ότι θα την πρόσεχε. Ο πατέρας της συγκατένευσε, έφτυσε μπέτελ μέσα απ' τα μαύρα του δόντια και πρόσθεσε ότι οι φάρνγκ στα μπαρ πλήρωναν καλά για φρέσκο αίμα.

Η Ντιμ δεν καταλάβαινε τι εννοούσε η μητέρα της όταν έλεγε κουάι, αλλά δεν είχε σκοπό να ρωτήσει. Ήξερε, φυσικά, ότι κουάι σήμαινε ταύρος. Όπως και οι περισσότερες γειτονικές τους φάρμες, δεν είχαν λεφτά για ν' αγοράσουν δικό τους ζωντανό, κι έτσι νοίκιαζαν έναν από τους πλανόδιους ταύρους που περιφέρονταν εδώ κι εκεί όταν ερχόταν ο καιρός να οργώσουν τους ορυζώνες. Μόνο αργότερα έμαθε ότι το κορίτσι που συνόδευε τον ταύρο ονομαζόταν επίσης κουάι κι ότι οι υπηρεσίες της περιλαμβάνονταν στην τιμή του ζώου. Έτσι έλεγε η παράδοση. Κι η Ντιμ ευχόταν να συναντήσει κάποιον αγρότη που θα την ήθελε πριν εκείνη μεγαλώσει πολύ.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρονών, άκουσε μια μέρα τον πατέρα της να τη φωνάζει από τον ορυζώνα, τσαλαβουτώντας ανάμεσα στα

φυτά, έχοντας τον ήλιο πίσω του και το καπέλο στο χέρι. Δεν του απάντησε αμέσως· τέντωσε μόνο την πλάτη της και κοίταξε τους πράσινους λόφους που περιτριγύριζαν τη μικρή τους φάρμα, κλείνοντας τα μάτια για ν' αφουγκραστεί το κάλεσμα ενός πουλιού-τρομπετίστα στις φυλλωσιές και εισπνέοντας τη μυρωδιά από τους ευκάλυπτους και τα καουτσουκόδεντρα. Κατάλαβε ότι είχε έρθει η σειρά της.

Την πρώτη χρονιά έζησε με άλλα τρία κορίτσια σ' ένα δωμάτιο, όπου μοιραζόταν μαζί τους τα πάντα: κρεβάτι, φαγητό και ρούχα. Τα ρούχα ειδικά ήταν μεγάλη υπόθεση, γιατί χωρίς ωραία ρούχα δεν έπιανες καλούς πελάτες. Έμαθε μόνη της να χορεύει, να χαμογελάει, να καταλαβαίνει ποιοι άντρες ήθελαν να της αγοράσουν ποτά και ποιοι ν' αγοράσουν το κορμί της. Ο πατέρας της είχε ήδη συμφωνήσει με τη μισ Γουόνγκ ότι τα λεφτά θα στέλνονταν κατευθείαν σπίτι, κι έτσι η Ντιμ δεν είδε πολλά χρήματα τα πρώτα χρόνια. Αλλά καθώς περνούσε ο καιρός κι η μισ Γουόνγκ έμενε ευχαριστημένη μαζί της, άρχισε να βάζει όλο και περισσότερα στην άκρη για την Ντιμ.

Η μισ Γουόνγκ είχε κάθε λόγο να μένει ευχαριστημένη. Η Ντιμ δούλευε σκληρά κι οι πελάτες αγόραζαν ποτά. Μάλιστα, η μισ Γουόνγκ θα έπρεπε να είναι ικανοποιημένη που η Ντιμ ήταν ακόμη μαζί της: Μια δυο φορές κόντευσε να τη χάσει. Την πρώτη ένας Ιάπωνας θέλησε να την παντρευτεί, αλλά απέσυρε την προσφορά του όταν του ζήτησε λεφτά για το αεροπορικό εισιτήριο. Ένας Αμερικανός αργότερα την πήρε μαζί του στο Πουκέτ, ανέβαλε την πτήση της επιστροφής του και της αγόρασε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Η Ντιμ το έδωσε ενέχυρο την επομένη της αναχώρησής του.

Ορισμένοι την πλήρωναν λίγο και την έστελναν στον διάολο αν παραπονιόταν· άλλοι έκαναν παράπονα στη μισ Γουόνγκ αν δεν

υπάκουε σ' όλα όσα της ζητούσαν να κάνει. Δεν καταλάβαιναν ότι από τη στιγμή που την είχαν πληρώσει στο μπαρ κι η μισ Γουόνγκ είχε πάρει τα χρήματά της η Ντιμ ήταν κυρία του εαυτού της. Κυρία του εαυτού της. Έφερε στον νου το κόκκινο φόρεμα στη βιτρίνα του πολυκαταστήματος. Η μητέρα της είχε δίκιο: Τα πράγματα δεν ήταν εύκολα, αλλά δεν ήταν και τόσο άσχημα τελικά.

Είχε καταφέρει να διατηρήσει το αθώο της χαμόγελο, το χαρούμενο γέλιο της. Άρεσαν αυτά. Ίσως γι' αυτό και να είχε πάρει τη δουλειά που ο Γουάνγκ Λι διαφήμιζε στην εφημερίδα *Thai Rath*, υπό τον τίτλο G.R.O.: Guest Relation Officer, αρμόδιος για τις σχέσεις πελατών. Ο Γουάνγκ Λι ήταν ένας μικρόσωμος σκουρόχρωμος Κινέζος που είχε ένα μοτέλ μακριά απ' το κέντρο, στην οδό Σουκουμβίτ. Οι πελάτες του ήταν κυρίως ξένοι κι είχαν παράξενες προτιμήσεις, αλλά όχι τόσο παράξενες ώστε η Ντιμ να μην μπορεί ν' αντεπεξέλθει. Στην πραγματικότητα τους προτιμούσε απ' το να χορεύει ώρες ολόκληρες στο μπαρ. Εξάλλου, ο Γουάνγκ Λι πλήρωνε αδρά. Το μόνο μειονέκτημα ήταν ότι της έπαιρνε πολλή ώρα να φτάσει στη δουλειά από το διαμέρισμά της στο Μπανγκλαφού.

Καταραμένη κίνηση! Τα αυτοκίνητα είχαν κολλήσει ξανά κι η Ντιμ είπε στον οδηγό ότι θα κατέβαινε, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να διασχίσει έξι λωρίδες κυκλοφορίας μέχρι να φτάσει στο μοτέλ στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Βγαίνοντας από το ταξί, ο αέρας τυλίχτηκε γύρω της σαν ζεστή υγρή πετσέτα. Προσπάθησε να βρει ένα κενό για να διασχίσει την κυκλοφορία, με το χέρι στο στόμα, ξέροντας πως ήταν μάταιο, πως δεν υπήρχε άλλος αέρας ν' αναπνεύσεις στην Μπανγκόκ, μόνο τις μυρωδιές γλιτώννες έτσι.

Γλίστρησε ανάμεσα στα οχήματα, απέφυγε ένα φορτηγάκι με την καρότσα γεμάτη αγόρια που της σφύριξαν και παραλίγο να

την πατήσει ένας καμικάζι με Toyota. Ύστερα απ' όλα αυτά έφτασε απέναντι.

Ο Γουάνγκ Λι σήκωσε το κεφάλι του καθώς η Ντιμ μπήκε στην άδεια ρεσειψιόν.

«Ήσυχο βράδυ βλέπω» είπε εκείνη.

Εκείνος κατένευσε θυμωμένα. Είχαν και τέτοια τα τελευταία χρόνια.

«Έφαγες;»

«Ναι» απάντησε ψέματα η Ντιμ. Ήξερε ότι οι προθέσεις του ήταν καλές, αλλά δεν είχε καμία όρεξη για νερούλα νουντλ βρασμένα στο πίσω καμαράκι.

«Πρέπει να περιμένεις» είπε εκείνος. «Ο φαράνγκ ήθελε να κοιμηθεί λίγο πρώτα. Θα πάρει τηλέφωνο όταν είναι έτοιμος».

Εκείνη γκρίνιαξε. «Λι, το ξέρεις ότι πρέπει να βρίσκομαι και πάλι στο μπαρ πριν από τα μεσάνυχτα».

Ο Λι κοίταξε το ρολόι του. «Δώσ' του μία ώρα μόνο».

Η Ντιμ ανασήκωσε τους ώμους της και κάθισε κάτω. Έναν χρόνο πριν, ο Λι θα την είχε πετάξει έξω εάν του μιλούσε έτσι, αλλά τώρα χρειαζόταν μέχρι και το τελευταίο μπατ. Θα μπορούσε φυσικά να σηκωθεί να φύγει, αλλά τότε θα πήγαινε στράφι ολο της το ταξίδι. Άλλωστε, όφειλε χάρη στον Λι: Είχε δουλέψει με πολύ χειρότερους νταβατζήδες από αυτόν.

Έσβησε το τρίτο της τσιγάρο και ξέπλυne το στόμα της με το πικρό κινέζικο τσάι του Λι. Σηκώθηκε όρθια κι ήλεγξε το μακιγιάζ της στον καθρέφτη πάνω από τον πάγκο.

«Πάω να τον ξυπνήσω» είπε.

«Μμμ. Έφερεις τα πέδιλα;»

Εκείνη σήκωσε την τσάντα που κουβαλούσε.

Τα τακούνια της έτριξαν πάνω στα χαλίκια που κάλυπταν το προαύλιο μεταξύ των χαμηλών κτισμάτων του μοτέλ. Το δωμάτιο 120 ήταν στο πίσω μέρος. Δεν υπήρχε αυτοκίνητο απέξω, αλλά το παράθυρο είχε φως. Ίσως να ξύπνησε, λοιπόν. Το ελαφρύ αεράκι σήκωσε την κοντή της φούστα δίχως να τη δροσίσει. Η Ντιμ λαχταρούσε τους μουσώνες, τις βροχές. Βέβαια, έπειτα από λίγες βδομάδες με πλημμύρες, λασπωμένους δρόμους και υγρασία στα φρεσκοπλυμένα της ρούχα, θ' αποζητούσε και πάλι τους ξηρούς, απάνεμους μήνες.

Χτύπησε απαλά την πόρτα και φόρεσε το αθώο της χαμόγελο· κρέμασε την ερώτηση «Πώς σε λένε;» στα χείλη της. Κανείς δεν απάντησε. Ξαναχτύπησε και κοίταξε το ρολόι της. Μπορούσε να παζαρέψει να της κόψουν μερικές εκατοντάδες μπατ από την τιμή του φορέματος, ακόμα κι αν επρόκειτο για το Ρόμπινσον. Γύρισε το πόμολο και, προς μεγάλη της έκπληξη, ανακάλυψε ότι η πόρτα ήταν ανοιχτή.

Ο άνδρας ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι και στην αρχή η Ντιμ νόμιζε ότι κοιμόταν. Ύστερα μόνο είδε τη λάμψη από την μπλε γυάλινη λαβή του μαχαιριού που προεξείχε από το κραυγαλέο κίτρινο σακάκι του. Δύσκολο να πει κανείς ποια απ' όλες τις σκέψεις που πλημμύρισαν το μυαλό της γεννήθηκε πρώτη, αλλά μία εξ αυτών ήταν πως η διαδρομή από το Μπανγκλαφού είχε πάει τελικά στράφι. Και τότε κατάφερε επιτέλους να ελέγξει τις φωνητικές της χορδές. Μα η κραυγή της πνίγηκε από τη βροντώδη κόρνα ενός φορτηγού που προσπάθησε ν' αποφύγει ένα αφηρημένο τουκ τουκ στην οδό Σουκουμβίτ.

«**Ε**θνικό Θέατρο» ανακοίνωσε μια ένρινη, κοιμισμένη φωνή από τα μεγάφωνα, πριν οι πόρτες του τραμ ανοίξουν κι ο Ντάγκφιν Τούρχους βγει έξω, στο παγωμένο και υγρό χειμωνιάτικο χάραμα. Ο αέρας έτσουξε τα φρεσκοξυρισμένα του μάγουλα κι η παγωμένη του ανάσα καθώς έβγαине από το στόμα του φωτίστηκε από τη λάμψη των ελάχιστων επιγραφών φθορισμού της πόλης του Όσλο.

Πρώιμος Γενάρης· ο καιρός θα καλυτέρευε σε μερικές εβδομάδες, καθώς θα πάγωνε το φιόρδ κι ο αέρας θα έπαιρνε να ξηραίνει. Άρχισε ν' ανεβαίνει την Ντραμενσβάιεν προς το Υπουργείο Εξωτερικών. Τον προσπέρασαν ένα δυο άδεια ταξί. Κατά τ' άλλα, οι δρόμοι ήταν έρημοι. Το ρολόι της εταιρείας Γενσίντιγε φέγγιζε κατακόκκινο πάνω στον μαύρο χειμωνιάτικο ουρανό που απλωνόταν πάνω απ' το απέναντι κτίριο. Η ώρα ήταν έξι το πρωί.

Στην είσοδο έβγαλε την κάρτα του. Έγραφε Διευθυντής πάνω από μια φωτογραφία που είχε τραβηχτεί δέκα χρόνια πριν. Ο Ντάγκφιν Τούρχους κοίταζε στα ίσια τον φακό, με το πιγούνι του να προεξέχει και το βλέμμα του αποφασιστικό πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά με ασάλινο σκελετό. Πέρασε την κάρτα από το ειδικό μηχάνημα, πληκτρολόγησε τον κωδικό του κι έσπρωξε τη βαριά γυάλινη πόρτα του κτιρίου στη Βικτόρια Τεράσε.

Μόνο εύκολα δεν είχαν ανοίξει γι' αυτόν οι πόρτες από τη στιγμή που βρέθηκε εδώ μέσα, είκοσι πέντε χρονών παιδί, πριν από τριάντα περίπου χρόνια. Στη Διπλωματική Ακαδημία, τη σχολή εκπαί-

δευσης Αξιωματικών του Υπουργείου Εξωτερικών, η ιδιαίτερη προφορά του από το Έστερνταλ κι οι χωριάτικοι τρόποι του δεν ταίριαζαν με το περιβάλλον, όπως είχε φροντίσει να τον πληροφορήσει αμέσως αμέσως ένα πλουσιόπαιδο από το Μπάρουμ. Οι υπόλοιποι υποψήφιοι ήταν πολιτικοί επιστήμονες, οικονομολόγοι και δικηγόροι, με γονείς ακαδημαϊκούς, πολιτικούς ή ακόμα και μέλη της αριστοκρατίας του Διπλωματικού Σώματος, στους κόλπους του οποίου ευελπιστούσαν όλοι οι υποψήφιοι να μπουν. Ο Ντάγκφιν Τούρχους ήταν γιος κτηνοτρόφου, απόφοιτος της Γεωπονικής Σχολής του Ος. Όχι ότι τον ένοιαζε και πολύ, ήξερε όμως ότι οι σωστοί φίλοι σήμαιναν πολλά για την καριέρα του. Προσπάθησε να μάθει τις κοινωνικές νόρμες αντισταθμίζοντας την άγνοιά του με τη σκληρή δουλειά. Παρά τις διαφορές τους, ήξερε πως όλοι είχαν μια ασαφή ιδέα για το πώς ήθελαν να πορευτούν στη ζωή τους· μα και τη γνώση ότι μία μόνο κατεύθυνση μετρούσε: προς τα πάνω.

Ο Τούρχους αναστέναξε κι έγενεψε προς τη μεριά του φρουρού, που έσπρωξε προς το μέρος του τις εφημερίδες κι έναν φάκελο κάτω από το προστατευτικό τζάμι.

«Κανείς άλλος;...»

Ο φρουρός κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Φτάσατε πρώτος, κύριε Τούρχους, ως συνήθως. Ο φάκελος είναι από το Επικοινωνιών. Τον έστειλαν χθες το βράδυ».

Καθώς ανέβαινε με τον ανελκυστήρα, ο Τούρχους έβλεπε τα φωτάκια των ορόφων να αναβοσβήνουν. Στο μυαλό του κάθε όροφος συμβόλιζε και μια συγκεκριμένη περίοδο στην καριέρα του. Κάθε πρωί ήταν λες και την ξαναεπιθεωρούσε.

Ο πρώτος όροφος αντιπροσώπευε τα δύο πρώτα χρόνια της Διπλωματικής Ακαδημίας, τις μακροσκελείς, άτυπες συζητήσεις

περί πολιτικής και ιστορίας και τα μαθήματα γαλλικών, τα οποία τελικά είχε περάσει με τρομερή δυσκολία.

Ο δεύτερος όροφος ήταν τα πόστα του στο εξωτερικό. Τον είχαν τοποθετήσει στην Καμπέρα για δυο χρόνια κι ύστερα, για άλλα τρία, στην Πόλη του Μεξικού. Υπέροχες πόλεις, δεν είχε παράπονο. Κι ήταν αλήθεια ότι είχε δηλώσει το Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη ως τις δύο πρώτες του επιλογές, αλλά αυτά ήταν πόστα μεγάλου κύρους και τα ζητούσαν όλοι· είχε αποφασίσει να μη θεωρήσει ήττα την απώλειά τους.

Στον τρίτο όροφο ξαναγυρνούσε στη Νορβηγία κι έχανε τα γενναϊόδωρα επιδόματα εξωτερικού και τις παροχές κατοικίας, που του είχαν επιτρέψει έως τότε να ζει μια ζωή ξεγνοιασιάς κι αφθονίας. Στο μεταξύ είχε γνωρίσει την Μπέριτ, η οποία έμεινε έγκυος, κι όταν έφτασε τελικά η ώρα να κάνει ξανά αίτηση για το εξωτερικό το δεύτερο παιδί τους ήταν ήδη στα σκαριά. Η Μπέριτ καταγόταν από τα ίδια μέρη μ' εκείνον και μιλούσε καθημερινά με τη μάνα της. Ο Ντάγκβιν αποφάσισε να περιμένει λίγο καιρό και να το παίξει ήρωας, γράφοντας χιλιόμετρα αναφορών για το διμερές εμπόριο της Νορβηγίας με τις αναπτυσσόμενες χώρες, συνθέτοντας τις ομιλίες του υπουργού Εξωτερικών και κερδίζοντας την αναγνώριση στην ανέλιξή του προς τα υψηλότερα κλιμάκια –και πατώματα– του κτιρίου. Πουθενά αλλού στον δημόσιο τομέα δεν συναντά κανείς εντονότερο ανταγωνισμό απ' ό,τι στο Υπουργείο Εξωτερικών, όπου οι ιεραρχίες είναι πασιφανείς. Κι ο Ντάγκβιν Τούρχους, που είχε μπει στο υπουργείο σαν απλός στρατιώτης στο μέτωπο και, κρατώντας το κεφάλι χαμηλά και τα νώτα καλυμμένα, πυροβολούσε μόνο όταν είχε κάποιον στο στόχαστρό του, έπειτα από μερικά ελαφριά χτυπήματα στην πλάτη κατάλαβε ότι είχε γίνει «αντιληπτή» η παρουσία του. Προσπάθησε τότε να εξηγήσει στην Μπέριτ ότι είχε έρθει η ώρα να πάρει απόσπαση για το Παρίσι ή

το Λονδίνο, αλλά για πρώτη φορά στον μέχρι τότε βαρετό τους γάμο εκείνη πάτησε πόδι. Κι αυτός πήγε με τα νερά της.

Στη συνέχεια, στον τέταρτο όροφο, απέκτησε έναν γραμματέα κι έναν ελαφρώς υψηλότερο μισθό, πριν βρεθεί απότομα στο Τμήμα Προσωπικού του δεύτερου ορόφου.

Παρεμπιπτόντως, το να διατηρεί κάποιος θέση εργασίας στο Τμήμα Προσωπικού του ΥΠΕΞ ήταν κάτι το ιδιαίτερο, μιας και σήμαινε ότι ο δρόμος προς τα επάνω ήταν ακόμη ανοιχτός. Κάτι όμως πρέπει να συνέβη, εντωμεταξύ. Σε συνεργασία με το Γραφείο Αποσπάσεων, το Τμήμα Προσωπικού ήταν υπεύθυνο για τους διορισμούς στα πόστα του εξωτερικού, μια διαδικασία που είχε άμεσο αντίκτυπο στη σταδιοδρομία των διπλωματών. Ενδεχομένως ο Ντάγκφιν να υπέγραψε κάποια λάθος απόσπαση ή να αντιτάχθηκε στον διορισμό κάποιου διπλωμάτη που, εντέλει, τα κατάφερε ν' αναρριχηθεί στην ιεραρχία και τώρα κοίταζε τους πάντες αφ' υψηλού, κουνώντας τα αόρατα νήματα που κυβερνούσαν τη ζωή του Ντάγκφιν Τούρχους και των υπολοίπων στο ΥΠΕΞ.

Γιατί η ανοδική πορεία που κάποτε ένιωθε ότι έπαιρνε η καριέρα του είχε εξαφανιστεί. Κι ένα πρωί ο Ντάγκφιν Τούρχους αντίκρισε στον καθρέφτη του μπάνιου του έναν στάσιμο διευθυντή, έναν γραφειοκράτη με μέτρια επιρροή, που ποτέ του δεν θα έκανε το αποφασιστικό άλμα προς τον πέμπτο όροφο, ειδικά όταν του έμεναν λιγότερα από δέκα χρόνια για συνταξιοδότηση. Εκτός εάν κατάφερε να πετύχει κάτι συγκλονιστικό. Κάτι που θα μπορούσε να οδηγήσει εξίσου εύκολα στην προαγωγή όσο και στην απόλυση.

Μα εκείνος συνέχιζε όπως παλιά, προσπαθώντας να βρίσκεται πάντα ένα βήμα πιο μπροστά απ' τους άλλους. Ερχόταν πρώτος στο γραφείο κάθε πρωί, ώστε να διαβάσει τις εφημερίδες και τα φαξ με

την ησυχία του και να έχει ήδη έτοιμα τα συμπεράσματά του στις πρωινές συνεδριάσεις, όπου οι άλλοι κάθονταν κι έτριβαν ακόμη τα μάτια τους, να διώξουν τον ύπνο. Ήταν λες κι η προσπάθεια του είχε γίνει πια δεύτερη φύση.

Ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του και για μια στιγμή δίστασε ν' ανάψει τον διακόπτη. Ακόμα κι αυτή η κίνηση έκρυβε μια ιστορία, από εκείνες που δυστυχώς διαρρέουν κι αποκτούν θρυλικές προεκτάσεις μέσα στους κόλπους του υπουργείου. Χρόνια πριν, ο τότε πρέσβης των ΗΠΑ στο Όσλο είχε πάρει τηλέφωνο τον Τούρχους πρωί πρωί για να τον ρωτήσει ποια ήταν η γνώμη του για τις δηλώσεις που είχε κάνει ο πρόεδρος Κάρτερ το προηγούμενο βράδυ. Ο Τούρχους μόλις είχε μπει στο γραφείο και δεν είχε προλάβει να διαβάσει τις εφημερίδες και τα φαξ και δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Το επεισόδιο του είχε χαλάσει όλη την ημέρα, αλλά τα πράγματα έμελλαν να χειροτερέψουν. Το επόμενο πρωί ο πρέσβης τον κάλεσε τη στιγμή που άνοιγε την εφημερίδα του για να τον ρωτήσει πώς θα επηρέαζαν την κατάσταση στη Μέση Ανατολή τα γεγονότα που είχαν συμβεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Και την επομένη, μια από τα ίδια. Ο Τούρχους, γεμάτος επιφυλάξεις κι ελλείπει πληροφοριών, είχε ψελλίσει κάποια ανούσια απάντηση.

Άρχισε να έρχεται στη δουλειά ακόμα πιο νωρίς, αλλά ήταν λες κι ο πρέσβης είχε μια έκτη αίσθηση και τον καλούσε στο τηλέφωνο τη στιγμή που καθόταν στην καρέκλα του γραφείου του.

Μόνο όταν ανακάλυψε ότι ο πρέσβης έμενε στο ξενοδοχείο Άκερ, ακριβώς απέναντι από το νορβηγικό ΥΠΕΞ, συνειδητοποίησε ο Τούρχους τι συνέβαινε. Ο αμερικανός πρέσβης, που, όπως όλοι ήξεραν, ξυπνούσε από τα άγρια χαράματα, είχε καταλάβει ότι το φως στο γραφείο του Τούρχους άναβε πρώτο απ' όλα τ' άλλα και θέλησε

να πειράξει τον σχολαστικό διπλωμάτη. Τελικά, ο Τούρχους πήγε κι αγόρασε έναν φακό και κάθε πρωί διάβαζε πρώτα όλες τις εφημερίδες και τα φαξ, πριν ανάψει τα φώτα του γραφείου του. Τρεις ολόκληρες εβδομάδες πέρασαν πριν ο αμερικανός πρέσβης τα παρατήσει.

Αυτή τη στιγμή, ωστόσο, του Ντάγκβιν Τούρχους δεν του καιγόταν καρφάκι για τα καπρίτσια του αμερικανού πρέσβη. Είχε ανοίξει τον φάκελο από τον Κλάδο Επικοινωνιών και είχε δει ότι στο αποκρυπτογραφημένο αντίγραφο της σελίδας του κρυπτοφάξ, σφραγισμένο μ' ένα μεγάλο ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ, υπήρχε κάτι που τον έκανε να ρίξει τον καφέ του πάνω στις παραπεταμένες εδώ κι εκεί σημειώσεις του γραφείου του. Το σύντομο κείμενο άφηνε τη φαντασία να καλπάζει, αλλά η ουσία της υπόθεσης ήταν η εξής: Ο Άτλε Μούλνες, πρέσβης της Νορβηγίας στην Ταϊλάνδη, είχε βρεθεί μαχαιρωμένος πίσωπλάτα σ' ένα μπουρδέλο της Μπανγκόκ.

Ο Τούρχους ξαναδιάβασε το μήνυμα πριν το βάλει στην άκρη.

Ο Άτλε Μούλνες, πρώην πολιτευτής του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος, πρώην πρόεδρος της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, ήταν τώρα πρώην γενικά. Τα νέα ήταν τόσο συνταρακτικά, που ο Ντάγκβιν Τούρχους γύρισε και κοίταξε προς τη μεριά του ξενοδοχείου Άκερ, να δει αν τον κοιτούσε κανείς πίσω από τις κουρτίνες. Προφανώς, ο αποστολέας ήταν η νορβηγική πρεσβεία στην Μπανγκόκ. Ο Τούρχους έβρισε από μέσα του. Γιατί έπρεπε να συμβεί τώρα αυτό; Και πού; Στην Μπανγκόκ! Μήπως έπρεπε να ενημερώσει τον Άσκιλσεν πρώτα; Όχι, θα το μάθαινε αργά ή γρήγορα. Ο Τούρχους κοίταξε το ρολόι του και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου. Κάλεσε τον αριθμό του υπουργού Εξωτερικών.

* * *

Ο Μπιγάρνε Μέλερ χτύπησε απαλά την πόρτα πριν την ανοίξει. Οι φωνές στην αίθουσα συνεδριάσεων σώπασαν και διάφορα πρόσωπα γύρισαν προς το μέρος του.

«Από εδώ ο Μπιγάρνε Μέλερ, επικεφαλής του Ανθρωποκτονιών» είπε η διευθύντρια της αστυνομίας, κάνοντάς του νόημα να καθίσει. «Μέλερ, από εδώ ο υφυπουργός Παρά τω Πρωθυπουργώ Μπιορν Άσκιλσεν και ο διευθυντής του Υπουργείου Εξωτερικών Ντάγκφιν Τούρχους».

Ο Μέλερ κατένευσε, τράβηξε μία καρέκλα και προσπάθησε να βολέψει τα ασυνήθιστα μακριά του πόδια κάτω από το μακρύ οβάλ δρύινο τραπέζι. Σκέφτηκε ότι είχε ξαναδεί το νέο κι αψεγάδιαστο πρόσωπο του Άσκιλσεν στην τηλεόραση. Παρά τω Πρωθυπουργώ; Συνέβαινε, προφανώς, κάτι υπερβολικά σοβαρό.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να μας συναντήσετε τόσο σύντομα» είπε ο υφυπουργός, προφέροντας τα ρο του πεντακάθαρα και χτυπώντας ανυπόμονα τα δάχτυλά του στο τραπέζι. «Κυρία διευθύντρια, δώστε μας, σας παρακαλώ, μια σύντομη περίληψη των όσων συζητήσαμε».

Πριν από είκοσι λεπτά η αστυνομική διευθύντρια είχε πάρει τον Μέλερ στο τηλέφωνο για να τον πληροφορήσει ότι θα πρέπει να βρίσκεται σε δεκαπέντε λεπτά στο Υπουργείο Εξωτερικών, δίχως περαιτέρω εξηγήσεις.

«Ο Άτλε Μούλνες βρέθηκε νεκρός, πιθανόν δολοφονημένος, στην Μπανγκόκ» είπε η διευθύντρια.

Ο Μέλερ είδε τον Τούρχους να στρέφει το βλέμμα του προς το ταβάνι μέσα από τους φακούς των μεταλλικών του γυαλιών. Κι όταν έμαθε το υπόλοιπο της ιστορίας, κατανόησε εκείνη την αρχική του αντίδραση. Μόνο ένας αστυνομικός θα έμπαινε στον κόπο

να πει ότι ένας άνδρας που είχε βρεθεί μ' ένα μαχαίρι χωμένο από τη σπονδυλική του στήλη μέχρι τον πνεύμονα και την καρδιά ήταν πιθανόν δολοφονημένος.

«Βρέθηκε στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου από μία γυναίκα...»

«Σ' έναν οίκο ανοχής» διέκοψε ο διευθυντής. «Από μία πόρνη».

«Μίλησα με τον συνάδελφό μου στην Μπανγκόκ» συνέχισε η διευθύντρια της αστυνομίας. «Λογικός άνθρωπος. Μου υποσχέθηκε να μην του ξεφύγει λέξη για την ώρα».

Η ενστικτώδης αντίδραση του Μέλερ ήταν ν' αναρωτηθεί γιατί δεν έπρεπε να πάρει δημοσιότητα η δολοφονία. Όσο ένα συμβάν είναι ακόμη νωπό στη συνείδηση του κόσμου, η άμεση δημοσιογραφική κάλυψη έφερνε συχνά στο φως σημαντικά στοιχεία κι υποδείξεις. Κάτι όμως του έλεγε ότι η ερώτησή του θα ακουγόταν υπερβολικά αφελής. Κι έτσι, ρώτησε για πόσο διάστημα περίπου υπολόγιζαν να κρατήσουν τη δολοφονία μυστική.

«Μέχρι να βρούμε μια εύπεπτη εκδοχή των γεγονότων» είπε ο υφυπουργός. «Η παρούσα εκδοχή καταλαβαίνετε, φαντάζομαι, ότι δεν μας κάνει».

Η παρούσα; Ο Μέλερ αναγκάστηκε να χαμογελάσει. Δηλαδή είχαν ήδη ζυγίσει κι απορρίψει την αληθινή εκδοχή. Ως σχετικά νέος τμηματάρχης, ο Μέλερ είχε έως σήμερα γλιτώσει τις πολλές συναναστροφές με πολιτικούς, αλλά ήξερε ότι όσο πιο ψηλά ανέβαινες τόσο πιο δύσκολο γινόταν να τους αποφύγεις.

«Κατανοώ το δυσάρεστο της παρούσας εκδοχής, αλλά τι ακριβώς εννοείτε ότι δεν σας κάνει;»

Η διευθύντρια της αστυνομίας έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα στον Μέλερ. Ο υφυπουργός μειδίασε.

«Δεν έχουμε αρκετό χρόνο στη διάθεσή μας, Μέλερ, αλλά επι-

τρέψτε μου να σας κάνω ένα σύντομο μάθημα πολιτικής. Ότι σας πω είναι, φυσικά, αυστηρά εμπιστευτικό».

Ενστικτωδώς, ο Άσκιλσεν ίσωσε τη γραβάτα του, μια κίνηση που ο Μέλερ θυμήθηκε από τις τηλεοπτικές του συνεντεύξεις. «Λοιπόν. Για πρώτη φορά στη μεταπολεμική ιστορία της χώρας έχουμε μία κεντρώα κυβέρνηση με πιθανότητες επιβίωσης. Όχι για κοινοβουλευτικούς λόγους φυσικά, αλλά επειδή ο πρωθυπουργός τυγχάνει να είναι ένας από τους πιο δημοφιλείς πολιτικούς της χώρας».

Η αστυνομική διευθύντρια και ο διευθυντής του Υπουργείου Εξωτερικών χαμογέλασαν.

«Εντούτοις, η δημοτικότητα του στηρίζεται στην ίδια εύθραυστη βάση με οποιουδήποτε άλλου πολιτικού: στην εμπιστοσύνη του κόσμου. Σημασία δεν έχει τόσο να είναι κανείς συμπαθής ή χαρισματικός όσο να είναι φερέγγυος. Ξέρετε γιατί η Γκρου Χάρλεμ Μπρούντλαν έγινε τόσο δημοφιλής, Μέλερ;»

Ο Μέλερ δεν είχε ιδέα.

«Όχι επειδή ήταν γοητευτική, αλλά επειδή ο κόσμος πείστηκε ότι ήταν όντως ο άνθρωπος που έλεγε ότι ήταν. Επειδή την εμπιστεύονταν, με λίγα λόγια· αυτό είναι το κλειδί».

Οι υπόλοιποι γύρω από το τραπέζι κούνησαν τα κεφάλια τους. Επρόκειτο, προφανώς, για βασικό μάθημα του προγράμματος σπουδών.

«Στη δική μας περίπτωση, ο πρέσβης Μούλνες και ο πρωθυπουργός συνδέονταν στενά λόγω φιλίας αλλά και πολιτικής καριέρας. Πήγαν μαζί πανεπιστήμιο, μαζί αναρριχήθηκαν στο κόμμα, μαζί αγωνίστηκαν για τον εκσυγχρονισμό της κομματικής νεολαίας, μέχρι και συγκάτοικοι υπήρξαν όταν εξελέγησαν κι οι δύο στη Βουλή σε πολύ μικρή ηλικία. Και όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι για την αρχηγία του

κόμματος, ο Μούλνες έκανε αυτοβούλως ένα βήμα πίσω, έδωσε στον πρωθυπουργό την αμέριστη υποστήριξη του και γλίτωσε το κόμμα από μία οδυνηρή προσωπική αντιπαλότητα. Κι όλα αυτά σημαίνουν, βεβαίως, ότι ο πρωθυπουργός ήταν υπόχρεος απέναντί του».

Ο Άσκιλσεν σάλιωσε τα χείλη του και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

«Με άλλα λόγια, ο Μούλνες, που δεν είχε βγάλει τη Διπλωματική Ακαδημία, δεν θα είχε αποσταλεί ποτέ στην Μπανγκόκ αν δεν είχε βάλει τα μέσα ο πρωθυπουργός. Μπορεί ν' ακούγεται ως ευνοιοκρατία, αλλά είναι μια αποδεκτή μορφή της, θεμελιωμένη και διαδεδομένη πρωτίστως απ' τους Εργατικούς. Ούτε ο Ρέιουλφ Στέεν είχε εμπειρία στο Υπουργείο Εξωτερικών όταν έγινε πρεσβευτής στη Χιλή».

Το βλέμμα του επέστρεψε στον Μέλερ· κάτι εύθυμο άστραφτε μέσα του.

«Δεν χρειάζεται, φαντάζομαι, να τονίσω πόσο πολύ θα μπορούσε να βλάψει τον πρωθυπουργό η αποκάλυψη ότι ένας φίλος και κομματικός του σύντροφος, τον οποίο ο ίδιος είχε τοποθετήσει στο πόστο του, πιάστηκε επ' αυτοφώρω σε ένα μπουρδέλο και, συν τοις άλλοις, δολοφονημένος».

Με μια χειρονομία ο υφυπουργός Παρά τω Πρωθυπουργώ έδωσε τον λόγο στην αστυνομική διευθύντρια, αλλά ο Μέλερ δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί:

«Και ποιος δεν έχει φίλους που πάνε στα μπουρδέλα;».

Το χαμόγελο του Άσκιλσεν πάγωσε· ο διευθυντής του Υπουργείου Εξωτερικών ξερόβηξε κάτω από τα μεταλλικά γυαλιά του:

«Μάθατε ό,τι ήταν να μάθετε, Μέλερ. Αφήστε εμάς να κρίνουμε τα περαιτέρω. Χρειαζόμαστε να μας εγγυηθείτε ότι η διερεύνηση

της υπόθεσης δεν θα τύχει καμίας... ατυχούς τροπής. Προφανώς και θέλουμε να συλληφθεί ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι, αλλά οι συνθήκες της δολοφονίας θα πρέπει να παραμείνουν κρυφές μέχρι νεωτέρας. Για το καλό της χώρας. Καταλάβετε;».

Ο Μέλερ έριξε το βλέμμα του στα χέρια του. Σκάσε. Για το καλό της χώρας. Δεν τα πήγαιναν καλά με τις προειδοποιήσεις στην οικογένειά του. Ο πατέρας του δεν είχε καταφέρει ποτέ να γίνει τίποτα παραπάνω από ένας απλός αστυφύλακας.

«Η εμπειρία μου λέει ότι η αλήθεια δύσκολα κρύβεται, κύριε διευθυντά».

«Έχετε δίκιο. Είμαι υπεύθυνος της όλης επιχείρησης εκ μέρους του Υπουργείου Εξωτερικών. Όπως αντιλαμβάνεστε, το θέμα είναι πολύ λεπτό και απαιτεί στενή συνεργασία με την ταϊλανδέζικη αστυνομία. Εφόσον εμπλέκεται η πρεσβεία, έχουμε κάποια περιθώρια χειρισμών –διπλωματική ασυλία και τα τοιαύτα–, αλλά στην ουσία ισορροπούμε σε τεντωμένο σχοινί. Γι' αυτό θα ήθελα να σταλεί κάποιος με μεγάλη ερευνητική εμπειρία, γνώση του διεθνούς έργου της αστυνομίας και αποδεδειγμένη αποτελεσματικότητα».

Κοντοστάθηκε και κοίταξε τον Μέλερ, ο οποίος εντωμεταξύ αναρωτιόταν γιατί αισθανόταν τέτοια απροθυμία απέναντι σ' αυτόν τον γραφειοκράτη με το θεληματικό πιγούνι.

«Θα μπορούσαμε να στήσουμε μια ομάδα...»

«Καμία ομάδα, Μέλερ. Όσο λιγότερο θόρυβο κάνουμε τόσο το καλύτερο. Εξάλλου, η ίδια η διευθύντριά σας πιστεύει ότι η παρουσία ολόκληρης ομάδας θα δυσχέραινε τη συνεργασία με την τοπική αστυνομία. Έναν άνθρωπο, λοιπόν».

«Έναν άνθρωπο;»

«Η διευθύντρια έχει ήδη προτείνει ένα όνομα· το θεωρούμε κα-

λή επιλογή. Θα θέλαμε λοιπόν και τη γνώμη σας. Από συνομιλίες που είχε η αρχηγός σας με τον συνάδελφό της στο Σίδνεϊ, ο άνθρωπος αυτός έκανε καταπληκτική δουλειά πέρυσι στην Αυστραλία, με τη δολοφονία της Ίνγκερ Χόλτερ».

«Είχα διαβάσει για την υπόθεση στις εφημερίδες τον περασμένο χειμώνα» είπε ο Άσκιλσεν. «Εντυπωσιάστηκα. Αυτός δεν θα πρέπει να είναι ο άνθρωπός μας;»

Ο Μπιγιάρνε Μέλερ ξεροκατάπие. Άρα η αστυνομική διευθύντρια είχε προτείνει να σταλεί στην Μπανγκόκ ο Χάρι Χόλε. Κι ο ίδιος είχε κληθεί να επιβεβαιώσει ότι ο Χόλε ήταν όντως ο καλύτερος που είχε να επιδείξει το Σώμα, ο ιδανικός άνθρωπος για τη δουλειά.

Κοίταξε γύρω στο τραπέζι. Πολιτική, δύναμη κι επιρροή: ένα παιχνίδι που δεν πολυκαταλάβαινε, αλλά να δεις που θα του έβγαине στο τέλος σε καλό. Συνειδητοποιούσε πως ό,τι έλεγε κι έκανε τώρα θα είχε συνέπειες στην καριέρα του. Η διευθύντρια της αστυνομίας είχε ρισκάρει προσωπικά προτείνοντας ένα συγκεκριμένο όνομα. Κι ύστερα κάποιος από τους υπολοίπους ζήτησε επιβεβαίωση των προσόντων του Χόλε από τον άμεσα ανώτερό του. Ο Μέλερ κοίταξε το αφεντικό του προσπαθώντας να ερμηνεύσει το βλέμμα της. Ποιος ξέρει, μπορεί στο τέλος τα πράγματα να πήγαιναν μια χαρά με τον Χόλε. Άσε που, αν τους συμβούλευε να μην τον στείλουν στην Ταϊλάνδη, θα έφερνε και την προϊσταμένη του σε δύσκολη θέση και θα του ζητούσαν να προτείνει ο ίδιος μια εναλλακτική λύση· και τότε στον τορβά θα βρισκόταν το δικό του κεφάλι, αν ο Χόλε τα έκανε θάλασσα.

Ο Μέλερ κοίταξε τον πίνακα που κρεμόταν πάνω από τη διευθύντρια της αστυνομίας: ο Τρίγκβε Λίε, γενικός γραμματέας του

ΟΗΕ, τους κοιτούσε αγέρωχα αφ' υψηλού. Πολιτικός κι αυτός. Από τα παράθυρα ξεχώριζαν οι στέγες των πολυκατοικιών μες στο λιγοστό χειμωνιάτικο φως, το φρούριο του Άκερσχους κι ένας τρεμάμενος ανεμοδείκτης στον παγωμένο αέρα πάνω απ' το ξενοδοχείο Continental.

Ο Μπιγάρνε Μέλερ ήξερε ότι ήταν καλός αστυνομικός, αυτό εδώ όμως ήταν άλλου είδους παιχνίδι· δεν ήξερε τους κανόνες του. Τι θα τον συμβούλευε άραγε ο πατέρας; Ο αξιωματικός Μέλερ πατήρ μπορεί να μην είχε σχέση με την πολιτική, αλλά καταλάβαινε τι χρειαζόταν κανείς για να τον πάρουν στα σοβαρά, κι έτσι είχε απαγορεύσει στον γιο του να μπει στην Αστυνομική Ακαδημία πριν τελειώσει το πρώτο μέρος των σπουδών του στη Νομική. Κι ο Μέλερ είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του πατέρα του και κατά τη διάρκεια της τελετής αποφοίτησης ο γερο-Μέλερ έβηχε και ξανάβηχε από συγκίνηση, χτυπώντας τον γιο του στην πλάτη, ώσπου εκείνος αναγκάστηκε να του ζητήσει να σταματήσει.

«Πολύ καλή πρόταση» άκουσε τη φωνή του να λέει ο Μπιγάρνε Μέλερ, δυνατά και καθαρά.

«Ωραία» είπε ο Τούρχους. «Ο λόγος για τον οποίο θέλαμε τη γνώμη σας τόσο σύντομα ήταν επειδή η υπόθεση επείγει, φυσικά. Ο αξιωματικός σας θα πρέπει να σταματήσει οτιδήποτε κάνει και να φύγει για Μπανγκόκ αύριο κιόλας».

Ίσως τελικά να ήταν ακριβώς η δουλειά που ο Χάρι Χόλε χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή, σκέφτηκε ο Μέλερ.

«Μας συγχωρείτε που θα σας αποσπάσουμε έναν τόσο σημαντικό συνάδελφο» είπε ο Άσκιλσεν.

Ο αστυνόμος Β' Μπιγάρνε Μέλερ κρατήθηκε για να μη σκάσει στα γέλια.

Ο νορβηγός πρέσβης στην Ταϊλάνδη βρίσκεται νεκρός σε έναν οίκο ανοχής της Μπανγκόκ. Το θύμα είχε στενές σχέσεις με τον πρωθυπουργό της Νορβηγίας, και στο Όσλο θέλουν να αποφύγουν πάση θυσία το σκάνδαλο. Τύφλα στο μεθύσι, ο Χάρι Χόλε θα μπει σε ένα αεροπλάνο για την Μπανγκόκ με ξεκάθαρες οδηγίες: να «κουκουλωθεί» η υπόθεση ή, αν αυτό δεν μπορεί να γίνει, να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερα. Ωστόσο, όταν ο Χάρι φτάνει εκεί, διαπιστώνει πως δεν πρόκειται απλώς για έναν τυχαίο φόνο. Εξάλλου, γνωρίζει πολύ καλά πως για κάθε κατσαρίδα που υπάρχει στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του, εκατοντάδες άλλες κρύβονται μέσα στους τοίχους του. Ο Χάρι περιπλανιέται στην πολύβουη Μπανγκόκ -σε στριπυζάδικα, νασούς, τεκέδες οπιομανών, τουριστικές απραξιών- σε μια ανασήτηση που κανείς δεν τη θέλει. Ούτε καν ο ίδιος, που για άλλη μια φορά θα έρθει αντιμέτωπος με τους δαίμονές του.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ 33 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Με ασάβλητη σοβαρότητα, ο Nesbo στίνει μια σύνθετη αφήγηση με έναν μεγάλο πρωταγωνιστικό θίασο. Η παρακμιακή ατμόσφαιρα της Μπανγκόκ και της Ταϊλάνδης αποδεικνύεται το στοιχείο του Χάρι Χόλε, παρά το ότι ο Nesbo τοποθετεί τον ήρωά του σε ένα περιβάλλον μακριά από τον ψυχρό νορβηγικό βορρά.

Independent

Ο Jo Nesbo και ο ήρωάς του είναι αδιανόητα εθιστικοί.

Vanity Fair

ΤΙΜΗ: 6,60€

ISBN 978-618-03-0991-1

9 786180 309911

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80991